

Maisted (FD):

Jeg skal sige tak til ministeren for redegørelsen, og nu kan jeg på sp. 6080 se, at den sidste syltekrukke er et spørgsmål om økonomi. Alle andre indvendinger er jo stort set fejlet af bordet.

Man må jo erindre sig, at baggrunden for, at det er gået, som det er gået, at det altså er lykkedes at forhindre det danske samfund i at få kernekraft indført, er socialdemokratiet. Vi har nu hørt her, og jeg tror efterhånden det er rigtigt, at det ikke bliver i dette århundrede, vi får kernekraft, men jeg er helt overbevist om, at kernekraft selvfølgelig vil blive brugt. Det kan det danske samfund ikke undvære, i hvert fald ikke på den anden side af år 2000. Men baggrunden er, at socialdemokratiet i 1976 besluttede, at den af handelsminister Erling Jensen udarbejdede energiplan ikke skulle gennemføres. Landets største parti frygtede, at hvis det gav grønt lys for spaltning af atomkerner, ville det selv blive spaltet. Det er simpelt hen sandheden om den sag. Så iværksatte man i 1977 en undersøgelse af muligheden for deponering af højradioaktivt affald i Danmark. Det var én syltekrukke. Da man var færdig med den, bestilte man endnu én. Den blev færdig i 1981, og den er så siden blevet vurderet i miljøstyrelsen i 3 år, og samtidig iværksatte den socialdemokratiske regering også en undersøgelse af driftssikkerheden ved kernekraftværker, som også foreligger nu, og mens højbetalte danske akademiske medarbejdere har siddet og brugt det ene mandår efter det andet, har verdens kernekraftværker været så uforskammede at dementere enhver begrundelse for dette arbejde.

I 1976 produceredes verden over ca. 400 TWh strøm på kernekraftværker. I 1983 var tallet steget til ca. 1.000 TWh, og det betyder, at medens danske papirnussere har siddet og boget den, har andre landes kernekraftværker produceret 4.900 TWh strøm, svarende til Danmarks nuværende forbrug i 196 år. Denne produktion er med en enkelt velkendt undtagelse sket uden problemer. Undtagelsen – uheldet på Tremileøen – opnåede en ganske anden omtale i massemedierne end den eksplosion på et oliefyret kraftværk i Venezuela, som kostede 100 mennesker livet. Oprydningen på Tremileøen er i væsentlig grad blevet forsinket af de amerikanske myndig-

heders lammelse, som skyldes massemediernes hetz mod kernekraft.

Så kunne man begynde at sige: ja men affaldsproblemet må da i hvert fald være et stort problem. Man har da i hvert fald hørt både i TV-Avisen og andre steder, at det ikke er løst nogen steder i verden. Affaldsproblemet er ikke noget stort problem. Det er et teknisk lille problem, men det er klart, at det er et stort politisk problem. Allerede i 1977 udtalte en kreds af førende videnskabsfolk i USA, at de var overbevist om, at radioaktivt affald kan deponeres permanent på sikker vis. Det var det, der hedder Ford Foundation, der lavede den undersøgelse, og det vil sige, at der er 21 anerkendte videnskabsmænd, der altså er kommet til den konklusion, at hvis affald deponeres rigtigt og dybt i stabile geologiske formationer, er der ringe mulighed for, at disse stoffer vil vende tilbage til miljøet i farlige mængder. Selv om større mængder affald, end det synes muligt, skulle trænge ud, ville det ikke medføre en større katastrofe eller bare en større sundhedsrisiko for kommende civilisationer. Men o.k., det er selvfølgelig kun 21 amerikanske videnskabsmænd med forstand på de dele, der har udtalt det. Så er der i foråret sket det, at det svenske strålebeskyttelsesinstitut har godkendt det svenske affaldsprojekt, og næste gang TV-Avisen kan fortælle, at problemet ikke er løst noget sted i verden, er det altså direkte forkert, ligesom det var det i TV-Avisen den 15. marts i år, for på det tidspunkt var det svenske projekt godkendt.

Det er altså en begrædelig situation, vi befinder os i. Her skal vi stå og holde masken, mens vi diskuterer nogle helt overflødige rapporter. Det ville være til at leve med, hvis ikke det forholdt sig således, at folketingets flertal netop har pålagt forbrugerne milliardudgifter som et afdrag på den forfejlede energipolitik. Hvis hr. Erling Jensens energiplan fra 1976 var blevet gennemført, ville alene de to første kernekraftværker have sparet os for 60.000 t svovludslip pr. år og dermed have bidraget væsentligt til at reducere udgifterne til bekæmpelse af forureningen, som dette folketing jo har pålagt elkraftværkerne. Vi er ikke alene til grin, vi er til grin for vores egne penge.

Margrete Auken (SF):